

— Lucy, nu-l necăji, o muștră mama ei. Întorcându-se din nou către David, spuse: O să-ți arăt cu plăcere casa după ce te vei instala — ei bine, numai dacă te hotărăști să iei camera.

David își trecu o mână prin clăia de păr șaten. Dragoni. Cu siguranță că era ceva diferit de ultima lui locuință, unde avea parte doar de păianjeni și, din când în când, de câte un șoricel.

— E perfect, spuse el. Exact ce voiam. Dacă dumneavoastră și dragonii mă acceptați, doamnă Pennykettle, aș dori să mă mut imediat.

— Spune-mi Liz, zise ea întinzând o mână. Ne-ar face plăcere să stai aici. Nu-i așa, Lucy?

Lucy strâmbă din nas.

— Depinde — de celălalt lucru.

— Celălalt lucru? spuse Liz. Care celălalt lucru?

Lucy se întoarse radiind spre David și întrebă:

— Îți place...

Instalarea

— Varza de Bruxelles? întrebă doamna Pennykettle, intrând din nou în vorba. Avem budincă de cartofi și carne la ceai. Ai vrea să mănânci și niște varză de Bruxelles?

— Aăă, da, spuse chiriașul, părând puțin încurcat.

Lucy se pregăti să o înfrunte și suieră:

— Mami, știi că nu aveam de gând să spun *varză de Bruxelles!* Scoase un *hmm!* țâfnos și se răsuci pe călcâie. Ies să-l caut iar pe Castană.

— Nu prea cred, zise mama ei, prinzând-o de umeri. O să mă ajuți să curăț cartofii, îi ordonă ea și o împinse pe Lucy către ușă ca pe un cărucior de cumpărături. Te lăsăm să te instalezi, David. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să ne chemi. Ceaiul va fi servit cam peste o oră, bine?

— Minunat, răspunse el zâmbind politicos, încă întrebându-se ce voise Lucy să spună. Instinctul îl avertiză să nu întrebe. În schimb, dădu curs unei probleme mai urgente: Unde este baia, vă rog?

— În capul scărilor, spre stânga, răspunse Liz. Adu-mi aminte să aleg niște prosoape pentru tine mai târziu.

David dădu afirmativ din cap.

— O să fac o vizită scurtă.

Băiatul se uită la Lucy în timp ce ieși pe hol.

— Nu-i cinstit, se plânse ea încrucișându-și brațele.

— La bucătărie, insistă mama ei.

Și asta a fost tot.

Clătinând din cap, David începu să urce treptele. Dacă ar fi să te iei după prima impresie, viața cu familia Pennykettle promitea să fie o experiență interesantă, chiar dacă puțin neobișnuită. Dragoni cu mândrie în ochi. O pisică trăsniță. Clopoței de vânt la fereastră. Cineva care se numea Castană... oricine ar fi el. Și acum asta...

Se opri în capul scărilor, privirea fiindu-i atrasă de un semn pus pe ușa din fața lui:

Bârlogul Dragonilor

Era pictat de mână, cu auriu și verde și cu flăcări portocalii, strălucitoare, împrejurul literelor. David bătu dărăbana pe balustradă. Dorința de a arunca un ochi înăuntru era uriașă. Dar ușa atelierului era închisă bine și dacă Liz urca și îl găsea furișându-se, atunci la revedere domnule Rain — și adio budincă de cartofi și carne. Alungând tentația, intră în baie și aprinse lumina.

Acolo se întâlnește cu al doilea dragon.

Stătea pe bazinul toaletei. Era mai albastru la culoare decât dragonul de jos — ca să se asorteze cu sala de baie, se gândi el. Avea aripi mai mici, un bot mai lung și o expresie de *alertă*, destul de ciudată. Nu era cald precum celălalt, dar răspândea un ușor miros de *trandafiri*, de parcă smălțul său fusese special făcut ca să conțină un fel de parfum proaspăt. David îl întoarse cu fața la perete. Nici nu-i trecea prin cap să-și tragă fermoarul — nu cu chestia asta privindu-l.

La ora ceaiului, Liz și Lucy uitaseră de ciondăneala lor și îl făcură pe David să se simtă cu adevărat acasă. Mâncă două porții mari de budincă, o felie de prăjitură cu brânză și bău un pahar cu bere de ghimbir. Varza de Bruxelles, declară el, era cea mai bună pe care o gustase vreodată. După aceea, toată lumea se mută în camera de zi. Pentru că cel mai bun loc al lui fusese ocupat de chiriaș, Bonnington se ghemui chiar în poala lui David.

Lucy Pennykettle vorbi întruna. Voia să știe *totul* despre chiriaș. Și, mai ales, voia ca acesta să știe totul despre *ea*. David ascultă cu răbdare. Află despre evoluția lui Lucy la școală, ce vor crede colegile ei despre faptul că mama ei avea un *chiriaș* și ce avea Lucy de gând să se facă atunci când o să fie mare.

— Sper că n-o să mai fii o moară stricată, ca acum, interveni mama ei.

— O să fiu acrobat, anunță Lucy. O să port costum de baie și o să mă legăn la trapez. Vrei să vezi cum stau în mâini?

— Bineînțeles că nu vrea, interveni mămica ei.

Lucy ridică netulburată din umeri și îi spuse lui David:

— O să salvez și animale. Ție îți plac animalele?

— Îmi plac pisicile, răspuse el, că toate ca Bonnington îi provoca crampe.

O scânteie se ivi în ochii lui Lucy.

— Îți plac veverițele?

— Lucy, a trecut ora ta de culcare, anunță mama ei.

Lucy se încruntă și se uită la ceas.

— Îți plac? insistă ea, înghiontindu-i lui David degetul de la picior.

— Lucy, spuse mama ei, și așa ai vorbit până aproape că l-ai adormit. Nu vrea să fie plictisit cu veverițele.

Lucy rosti aprins:

— Doar l-am întrebat dacă îi plac, mami.

— Cele roșcate sunt drăguțe, interveni David, încercând să atenueze puțin conflictul.

Deja înțelesese că veverițele sunt „celălalt lucru” despre care Lucy dorise să întrebe mai devreme.

Surprinzător, Lucy îl privea șocată.

— Nu-ți plac cele cenușii?

— Lucy, dacă vrei o poveste în seara asta, ai face bine să urci scările alea chiar în momentul ăsta.

— Te rog, spune că îți plac cele cenușii, șopti Lucy.

Ochii ei verzi, luminoși, erau mari și rugători.

— Îmi plac cele cenușii, îi făcu David pe plac. Apoi, coborând puțin vocea, întrebă: Castană este o veveriță?

— Da!

— În pat. Acum.

Liz lăsă revista din mâini și își suflecă mânecile.

Se pare că Lucy luă asta drept un avertisment final. Își înșfăcă puloverul de pe canapea și se grăbi spre ușă.

— Noapte bună, somn ușor, ciripi ea și tropăi în sus pe scări.

În timp ce pașii ei se auzeau tot mai slab, David se uită spășit la Liz și spuse:

— Îmi pare rău, nu trebuia să menționez... știi tu?

Liz zâmbi și clătină din cap, pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

— Lucy iubește animalele sălbatice, în special veverițele. Azi-dimineață am căzut de acord că, dacă iei camera, ea n-o să te bată la cap cu ele cel puțin o zi. Sincronizarea ei a fost puțin greșită, ca de obicei. Încercam să te scutesc, pentru că asta este prima ta noapte aici.

— Nu mă deranjează, protestă David. Este foarte amuzantă, zău.

— Hmm, asta spui acum, răspuse Liz. Îți garantez că la sfârșitul lunii îți vei dori ca Noe să nu le fi luat nicio-dată în arca lui.

Zicând acestea, femeia se ridică și trase draperiile, având grijă să nu răstoarne un dragon morocănos care stătea pe o boxă.

David își trecu dosul palmei de-a lungul spatelui lui Bonnington.

— Sunt foarte mulți pomi pe aici. Probabil că zăriți multe veverițe.

Spre surprinderea lui David, Liz clătină din cap.

— Acum, nu. Nu de când a dispărut bătrânul stejar.

David ridică o sprânceană.

— Ați avut un stejar? În grădină?

— Pe stradă. Lângă casa domnului Bacon. Este vecinul nostru pe partea asta. Liz arată cu degetul spre peretele cu șemineul. A fost tăiat cu câteva luni în urmă. Am primit o notă pe sub ușă care spunea că rădăcinile lui stricau șoseaua. Mie nu mi s-a părut că e chiar așa de rău, dar cineva probabil că știa ce făceau. Lucy a fost devastată. A plâns zile în șir. Când a dispărut copacul, au dispărut și veverițele. Le caută de atunci.

— Castană, spuse David după ce îi căzu fisa. Pe el îl căuta când am venit eu.

— Da, el este singurul pe care l-a văzut până acum. Cred că s-au împărășiat spre alte locuri înverzite. Acum nu mai e nimic pentru ele pe strada noastră.

Sprâncenele lui David se ridicară puțin.

— Așadar, de ce mai umblă Castană pe aici? Dacă restul au șters-o, de ce n-a fugit și el?

Liz se aplecă să adune pantofii lui Lucy.

— Lucy spune că e rănit și nu poate să plece.

— Rănit?

David se îndreptă puțin de spate. Bonnington, trezit de mișcarea bruscă, trase un căscat care mirosea a pește și sări pe podea.

Liz deschise ușa, ca să lase pisica să iasă afară.

— Are doar un ochi, spuse ea.